

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.366 van 19 mei 2011
in de zaak A. 175.625/XIV-32.617**

In zake : XXXX,

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning-Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de bestendige deputatie van de provincieraad van
OOST-VLAANDEREN
met bestuurszetel te 9000 Gent
W. Wilsonplein 2

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 augustus 2006, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 8 juni 2006 van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, houdende niet inwilliging van het beroep ingesteld tegen het besluit van de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen van 9 maart 2006 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van berisping aan de verzoeker.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tweede verwerende partijen heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, die persoonlijk verschijnt, en bestuurssecretaris Pascal De Coene, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker treedt op 1 juni 2005 in dienst als bestuurssecretaris-jurist -statutair op proef- bij de provincie Oost-Vlaanderen, dienst ruimtelijke ordening en stedenbouw.

Op 5 januari 2006 richten de twee evaluatoren van de verzoeker een nota aan de provinciegriffier, met als onderwerp: “vraag tot opstarten tuchtprocedure XXX”. Deze nota luidt als volgt:

“XXX is in dienst getreden op woensdag 1 juni 2005 als bestuurssecretaris-jurist op dienst 33 ruimtelijke ordening en stedenbouw. Hij heeft voor zijn eerste tussentijdse evaluatieperiode een ongunstige evaluatie gekregen (zie bijlage 1).

Reeds bij aanvang was het XXX zijn bedoeling om zo min mogelijk te ‘moeten’ presteren. Deze algemene negatieve ingesteldheid heeft gedurende de eerste tussentijdse evaluatieperiode zich op verschillende vlakken geuit en kan u lezen in het evaluatieverslag.

Ondanks de verschillende grote en kleine misstappen die hij heeft gezet en het telkens opnieuw terecht wijzen er van tijdens gesprekken, opmerkingen en nota's blijft XXX volharden.

Op donderdag 22 december 2005 kwam er met de post een brief terug wegens het ontbreken van een huisnummer. De brief werd verstuurd op briefpapier van de provincie (meer bepaalde van dienst 33 ruimtelijke ordening en stedenbouw) en met een briefomslag van de provincie (zie bijlage 2). De raadselachtige inhoud van deze brief is persoonlijk van aard en kan hoegenaamd niet toegeschreven worden aan het bestuur.

Vermits de inhoud van de brief verwees naar een jurist op dienst 33 en de twee juristen die werkzaam zijn op dienst 33 reeds in verlof waren, werd op dinsdag 3 januari 2006 aan XXX gevraagd of deze brief van het afkomstig was. Hij heeft onmiddellijk (erkend) dat dit het geval was.

Nog los van het feit dat er tijdens de werkuren geen brieven van persoonlijke aard kunnen geschreven worden, is het bijzonder laakbaar dat hiervoor briefpapier en -omslag van de provincie gebruikt wordt. Dit is misbruik maken van hoedanigheid en titel. Daarnaast dreigt het bestuur op deze wijze in een slecht daglicht te worden geplaatst door het feit op zich al maar tevens door de inhoud van de brief (let bv. op de ondertekening “de luis”).

Gezien dit niet een eenmalig laakbaar feit is van de betrokkene en het versturen van een persoonlijke brief op briefpapier van het bestuur absoluut niet kan aanvaard worden, vragen wij u een tuchtprocedure op te starten tegen XXX”.

Bij brief van 23 januari 2006, voor ontvangst ondertekend op 24 januari 2006, brengt het bestuur de verzoeker op de hoogte dat de provinciegriffier op basis van de voormelde nota van 5 januari 2006 een tuchtprocedure lastens hem heeft ingeleid bij de bestendige deputatie, dat een tuchtdossier werd samengesteld, dat de tuchtstraf van de berisping werd

voorgesteld en dat hij wordt opgeroepen voor een hoorzitting bij de deputatie op 16 februari 2006.

De verzoeker vraagt en krijgt een kopie van zijn tuchtdossier.

Van de hoorzitting, waarbij ook verzoekers diensthoofd wordt gehoord, wordt proces-verbaal opgesteld.

Op 9 maart 2006 beslist de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de verzoeker de tuchtstraf van de berisping op te leggen.

De verzoeker wordt bij brief van 14 maart 2006 in kennis gesteld van deze beslissing.

Bij brief van 13 april 2006 tekent de verzoeker beroep aan tegen de tuchtbeslissing.

Met een brief van 3 mei 2006 wordt de verzoeker uitgenodigd om te worden gehoord op 18 mei 2006.

Van die hoorzitting wordt een proces-verbaal opgesteld. De bestendige deputatie legt een verweerschrift neer.

Bij besluit van 8 juni 2006 wijst de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, het beroep van de verzoeker af. De motivering luidt als volgt:

“[...]

Overwegende dat de tuchtstraf wordt opgelegd omdat er een brief terugkwam met de post verstuurd op briefpapier van de provincie (meer bepaald van dienst 33 ruimtelijke ordening en stedenbouw) en met een briefomslag van de provincie. De raadselachtige inhoud van deze brief is persoonlijk van aard en kan hoegenaamd niet toegeschreven worden aan het bestuur;

Overwegende het feit dat betrokkene op dinsdag 3 januari 2006 onmiddellijk heeft toegegeven dat de brief van hem afkomstig was;

Gelet op de nota aan de provinciegriffier van de heren [Y.C.] en [M.C.], van 5 januari 2006 waarin gestipuleerd wordt dat betrokkene bij zijn indiensttreding op 1 juni 2005 reeds de bedoeling had zo min mogelijk te moeten presteren; in deze nota wordt onder meer verwezen naar de eerste tussentijdse ongunstige evaluatie van betrokkene; tevens wordt verwezen naar het feit dat betrokkene erkend heeft dat de bewuste brief van hem afkomstig was; dat er tijdens de werkuren geen brieven van persoonlijke aard kunnen geschreven worden, laat staan dat hiervoor briefpapier en -omslag van de provincie gebruikt wordt; dat het bestuur op deze wijze in een slecht daglicht geplaatst worden niet alleen door het feit op zich, maar tevens door de inhoud van de brief, en vooral de ondertekening “de luis”;

Gelet op het P.V. van de hoorzitting van 16 februari 2006 waarin gestipuleerd wordt dat betrokkene een voortdurend laakbaar en storend gedrag vertoont, weigert

constructief mee te werken, zijn tijd weinig efficiënt invult, en voor het verwerven van de noodzakelijke rudimentaire kennis omtrent de ruimtelijke ordening, weinig inspanningen levert; dat een typerend voorbeeld hiervan is een ontoelaatbaar gedrag tijdens een collegawerkgroep ruimtelijke ordening waarin betrokkene manifest lag te slapen als teken van onverschilligheid;

Overwegende dat betrokkene door zijn gedrag het imago van het bestuur schaadt, en dat de betrokkene zich helemaal niet stoort aan de aanwezigheid van derden om zijn ontoelaatbaar gedrag tentoon te spreiden; cfr. slapen tijdens vergadering;

Gelet op het verslag en het tuchtstrafvoorstel dd. 19 januari 2006 van de provinciegriffier waarin een tuchtstraf van berisping wordt voorgesteld;

Overwegende dat ook in de opbouw van zijn verweermiddelen betrokkene het niet kan laten zichzelf op de voorgrond te plaatsen en anderen de schuld te geven van datgene wat er blijkbaar mis gaat in zijn relatie met zijn werkgever, het provinciebestuur;

Overwegende dat het aan de betrokkene ten laste gelegde feit afzonderlijk beschouwd misschien niet zwaar genoeg is om een tuchtsanctie op te leggen; dat echter de hele houding van de betrokkene wijst op een attitude-probleem; nl. dit van disfunctioneren; dat in dat geval een tuchtsanctie verantwoord kan zijn door de cumulatie van diverse, afzonderlijk beschouwd misschien niet zo zware feiten; dat de Raad van State in een arrest van 13 juli 1999 (arrest De Dijn) in dit verband stelt dat voldoende kwantitatief en kwalitatief weergegeven feiten kunnen wijzen op een bepaalde algemene houding die niet kan getolereerd worden en die dan ook zwaarder kunnen worden gestraft;

Overwegende dat de feiten vaststaan, dat er hieromtrent geen betwisting bestaat; dat de betrokkene ze als dusdanig ook niet ontkent;

Overwegende dat, om de hiervoor vermelde redenen, het beroep van de betrokkene niet wordt ingewilligd”.

Dit is de bestreden beslissing.

Deze beslissing wordt aan de verzoeker betekend bij brief van 8 juni 2006 en tevens, bij uittreksel, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20 juli 2006.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker richt zijn annulatieberoep enkel tegen de beslissing van 8 juni 2006 van de Vlaamse minister bevoegd voor Binnenlands Bestuur, waarbij zijn beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen dat hem de tuchtstraf van berisping oplegt, wordt afgewezen.

Met een ter post aangetekende brief van 4 augustus 2008 heeft de griffie van de Raad van State, op verzoek van de met het onderzoek van de zaak belaste auditeur, de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen in kennis

gesteld van het verzoekschrift tot nietigverklaring dat door de verzoeker werd ingediend, met verzoek een memorie van antwoord en een administratief dossier in te dienen. De deputatie heeft zulks tijdig gedaan.

Evenwel stelt de auditeur in zijn verslag vast dat er reden is om de deputatie buiten de zaak te stellen en dat zij desgewenst kan worden beschouwd als een tussenkomende partij.

In haar laatste memorie stelt de deputatie in hoofddorde zich bij dit advies van de auditeur aan te sluiten, te meer gezien de verzoeker zowel in het verzoekschrift als in de memorie van wederantwoord uitsluitend argumenten aanvoert met betrekking tot de beslissing van de minister.

De verzoeker van zijn kant vraagt in de laatste memorie “de procedure verder te zetten en het verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren en aldus de bestreden beslissing te vernietigen”.

De deputatie wordt dan ook buiten de zaak gesteld.

V. Onderzoek van de middelen

A. Derde middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoeker betoogt in een derde middel dat de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur zijn bevoegdheid heeft overschreden door meerdere nieuwe feiten als tuchtfeiten in aanmerking te nemen, daar waar de deputatie slechts één tuchtfeit heeft gesanctioneerd.

5.2. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de verzoeker niet ernstig kan betwisten dat de tuchtstraf is opgelegd naar aanleiding van één tuchtfeit dat zowel in de tuchtbeslissing van de bestendige deputatie als in de bestreden beslissing zonder enig gebrek aan duidelijkheid wordt omschreven. Vervolgens heeft zowel de tuchtbeslissing als de bestreden beslissing de context gesitueerd en de redenen uiteengezet waarom een tuchtstraf in de gegeven

omstandigheden noodzakelijk wordt geacht. De verwerende partij citeert uit de tuchtbeslissing van de deputatie dat “uit het getuigenverhoor valt af te leiden dat het tuchtrechterlijk feit (brief en omslag) te situeren is in een totale context van disfunctioneren van betrokkene. Dit laatste wordt hier evenwel niet als tuchtrechterlijk feit gekwalificeerd”. De verwerende partij besluit daaruit dat geen betwisting kan bestaan over welk enig tuchtfeit aanleiding heeft gegeven tot de tuchtstraf. De context waarin het tuchtfeit zich afspeelt -het zogenaamde attitude-probleem van verzoeker-, is een feitelijk gegeven voor het bepalen van de zwaarte van de tuchtstraf.

5.3. In de memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat de verwerende partij niet antwoordt op het gegeven dat in de beroepsfase vier nieuwe feiten als tuchtfeiten in aanmerking worden genomen.

5.4. In de laatste memorie stelt de verwerende partij vooreerst vast dat er in elke geval geen discussie bestaat over het feit dat de tuchtoverheid zelf de tuchtstraf heeft opgelegd naar aanleiding van één tuchtfeit, dat zij tot de tuchtstraf(maat) is gekomen na de situering van de context en de redenen waarom een tuchtstraf in de gegeven omstandigheden noodzakelijk wordt geacht en dat het enige tuchtfeit zowel in het tuchtbesluit als in de bestreden beslissing zonder enig gebrek aan duidelijkheid is omschreven. De verwerende partij heeft geen andere tuchtfeiten in aanmerking genomen, noch andere feiten als dusdanig gekwalificeerd. Voorts meent de verwerende partij dat de opportuniteit van het opleggen van een tuchtstraf en de eigenlijke strafmaat niet (volledig) van elkaar kunnen worden losgekoppeld. Nadat voldaan is aan de voorafgaande voorwaarden om een tuchtstraf op te leggen, moet de tuchtoverheid beslissen over de tuchtstraf die zij al dan niet meent te moeten opleggen. Die beoordelingsbevoegdheid omvat zowel de opportuniteit van de tuchtstraf als desgevallend de zwaarte ervan. De vraag of aan een personeelslid “überhaupt” een tuchtstraf moet worden opgelegd voor een schuldige tekortkoming aan de beroepsplichten is aldus geen vraag die strik moet worden gescheiden van de straftoemeting. Het rekening houden met de context voor het beantwoorden van deze vraag betekent niet dat aan die context een

tuchtrechterlijk karakter wordt gegeven, laat staan dat deze als een afzonderlijk tuchtvergriep wordt gekwalificeerd. De bestreden beslissing heeft de tuchtoverheid enkel gevolgd, zowel wat betreft het enige ten laste gelegde tuchtfeit als wat betreft het disfunctioneren. De verwijzing naar het arrest De Dijn is volgens haar niet meer dan een “ongelukkige verwijzing” die op zich geen afbreuk doet aan het voorgaande.

VI. Beoordeling

6. Naar luid van artikel 8 van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van het administratief toezicht op de provincies in het Vlaamse gewest, beschikt de Vlaamse regering enkel over de mogelijkheid om in graad van administratief beroep de tuchtbeslissing van de bevoegde provincieoverheid te vernietigen of het beroep van de betrokkene af te wijzen. De Vlaamse regering heeft dus geen hervormingsbevoegdheid en kan geen eigen (tucht)beslissing in de plaats stellen.

Dit heeft tot gevolg dat de Vlaamse regering, wanneer zij als beroepsinstantie gevraagd wordt uitspraak te doen, geen andere tuchtfeiten in aanmerking mag nemen -of feiten als dusdanig kwalificeren- dan deze die de bevoegde provincieoverheid ertoe gebracht hebben sanctionerend op te treden.

De tuchtbeslissing van 9 maart 2006 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen legt aan de verzoeker de tuchtstraf van berisping op omdat de verzoeker briefpapier en een briefomslag van de provincie heeft gebruikt voor een persoonlijke brief (misbruik van hoedanigheid en titel) waarvan het taalgebruik van dien aard is dat schade aan het imago van het bestuur wordt berokkend. De griffier stelt hieromtrent tijdens het verhoor van 16 februari 2006 dat dit feit “de figuurlijke druppel was die de emmer deed overlopen en dat geen tuchtprocedure zou zijn gestart als betrokkene een goede ambtenaar zou zijn. Dit is niet het geval waarbij wordt verwezen naar het evaluatieverslag”. “De toevoeging aan het proces-verbaal van verhoor van 16 februari 2006” voegt daar aan toe dat dit door de getuige, met name het diensthoofd, uitdrukkelijk wordt bevestigd.

In het voorstel van sanctie dat de provinciegriffier op 19 januari 2006 voorlegt, wordt niet alleen naar het feit van de brief en de omslag verwezen, maar worden ook nog vier andere elementen opgesomd: een algemene negatieve ingesteldheid ten aanzien van de werkprestaties die moeten worden geleverd, misbruik van tijdbesteding en het leveren van weinig inspanningen om de rudimentaire kennis te verwerven omtrent ruimtelijk ordening, het te weinig nemen van initiatief, zodat de werksfeer en de vertrouwensrelatie hierdoor worden geschaad en het gebrek aan loyaliteit en constructieve houding.

Die andere elementen worden, naar luid van de tuchtbeslissing van de deputatie, benoemd als een “context van disfunctioneren”, die de tuchtoverheid echter bij de bespreking van de getuigenverhoor uitdrukkelijk niet als tuchtrechterlijk feit kwalificeert: “uit het getuigenverhoor valt af te leiden dat het tuchtrechterlijk feit (brief en omslag) te situeren is in een totale context van disfunctioneren van betrokkene. Dit laatste wordt hier evenwel niet als tuchtrechterlijk feit gekwalificeerd”. Weliswaar staat verderop in de “motivering” van de tuchtbeslissing te lezen dat “[u]it het getuigenverhoor en het horen van betrokkene kan gesteld worden dat dit feit geen geïsoleerd feit is doch kadert in het disfunctioneren van betrokkene, ook al werden hem kansen geboden tot beterschap. Er moet rekening gehouden worden met de nefaste invloed van zijn attitude op de collega’s en op de werksfeer. De vertrouwensrelatie wordt ernstig geschaad”.

Hoewel dus de aangehaalde elementen van disfunctioneren van de verzoeker in de tuchtbeslissing uitdrukkelijk niet als tuchtrechterlijk worden gekwalificeerd, blijkt toch dat deze “context van disfunctioneren” bij de motivering van de tuchtsanctie van de berisping terugkeert. Daargelaten de vraag of hierdoor geen sprake is van tegenstrijdigheid in de motieven dient vastgesteld dat de verwerende partij in haar procedurestukken bevestigt dat de tuchtstraf is opgelegd op grond van één tuchtfeit en dat de situering van de context alleen heeft meegespeeld bij het bepalen van de tuchtstrafmaat.

Zo stelt zij in haar memorie van antwoord dat de verzoeker “niet ernstig kan betwisten dat de tuchtstraf is opgelegd naar aanleiding van één tuchtfeit dat [...] in het tuchtstrafbesluit [...] zonder enig gebrek aan duidelijkheid werd

omschreven”. In de laatste memorie herhaalt zij vooreerst dat “er in elk geval geen discussie [bestaat] over het feit dat de tuchtoverheid zelf de tuchtstraf heeft opgelegd naar aanleiding van één tuchtfeit” en dat “er [evenmin] enige discussie [bestaat] over het feit dat de tuchtoverheid tot de bestreden tuchtstraf(maat) is gekomen na het situeren van de context en de redenen waarom een tuchtstraf in de gegeven omstandigheden noodzakelijk wordt geacht”.

De verwerende partij meent dat hetzelfde kan worden vastgesteld ten aanzien van de bestreden beslissing. Deze stelling kan niet worden bijgetreden.

De bestreden beslissing stelt immers, onder meer, het volgende:

“Overwegende dat het aan de betrokkene ten laste gelegde feit afzonderlijk beschouwd misschien niet zwaar genoeg is om een tuchtsanctie op te leggen; dat echter de hele houding van de betrokkene wijst op [een] attitudeprobleem; nl. dit van disfunctioneren; dat in dat geval een tuchtsanctie verantwoord kan zijn door de cumulatie van diverse, afzonderlijk beschouwd misschien niet zo zware feiten; dat de Raad van State in een arrest van 13 juli 1999 (arrest De Dijn) in dit verband stelt dat voldoende kwantitatief en kwalitatief weergegeven feiten kunnen wijzen op een bepaalde algemene houding die niet kan getolereerd worden en die dan ook zwaarder kunnen worden gestraft;

Overwegende dat de feiten vaststaan, dat er hieromtrent geen betwisting bestaat; dat de betrokkene ze als dusdanig ook niet ontkent;”.

De verwerende partij erkent dus in de bestreden beslissing dat het aan de verzoeker ten laste gelegde feit - het verzenden van een persoonlijke brief op kosten van de overheid en met een woordgebruik dat schade aan die overheid berokkent - “afzonderlijk beschouwd misschien niet zwaar genoeg is om een tuchtsanctie op te leggen”, maar “ dat echter de hele houding van de betrokkene wijst op [een] attitudeprobleem” en dat “in dat geval een tuchtsanctie verantwoord kan zijn door cumulatie van diverse afzonderlijk beschouwd misschien niet zo zware feiten”. Deze redengeving veronderstelt dus wel degelijk dat de (volgens de verwerende partij) problematische houding van de verzoeker heeft meegespeeld, niet alleen bij de straftoemeting, maar ook bij het beantwoorden van de vraag of aan de verzoeker wel degelijk een tuchtsanctie moest worden opgelegd. De verwijzing in de bestreden beslissing naar ’s Raads arrest nr. 81.765 van 13 juli 1999 is dan ook geen louter “ongelukkige verwijzing”. De verwerende partij bevestigt hiermee haar in de bestreden beslissing ingenomen

standpunt dat te dezen de tuchtbeslissing maar op “voldoende kwantitatief en kwalitatief weergegeven feiten” is gesteund, als niet alleen het afzonderlijk feit van de brief en briefomslag in aanmerking wordt genomen, maar ook het algemeen attitudeprobleem.

Wanneer de verwerende partij het “disfunctioneren” van de verzoeker betreft bij de vraag of aan de verzoeker een tuchtsanctie moet worden opgelegd, kwalificeert zij dit “disfunctioneren” dan ook als een tuchtvergriep. Dit is hetgeen de bestendige deputatie, naar haar eigen zeggen en het zeggen van de verwerende partij zelf, precies niet heeft gedaan. De deputatie heeft, zoals gezien, dit “disfunctioneren” uitdrukkelijk niet als tuchtfeit gekwalificeerd. Ook de verwerende partij beaamt dit, gelet op hetgeen zij aanvoert in haar procedurestukken.

De verwerende partij heeft wel degelijk, anders dan hetgeen zij beweert, in de bestreden beslissing ook andere dan het enige door de bestendige deputatie bewezen geachte tuchtfeit, in aanmerking genomen. Daardoor heeft zij de haar door de bepalingen van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van het administratief toezicht op de provincies in het Vlaamse Gewest toegekende bevoegdheid overschreden.

Het derde middel is gegrond.

VII. Anonimisering

7. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State vraagt de verzoeker dat bij de publicatie van het arrest zijn identiteit niet wordt opgenomen. Deze vraag moet worden ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van 8 juni 2006 van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering,

houdende niet inwilliging van het beroep ingesteld tegen het besluit van de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen van 9 maart 2006 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van berisping aan de verzoeker.

2. De bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen wordt buiten de zaak gesteld.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

5. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 mei 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen